

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5294/2020
23.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Мирослав Николић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Светлана Ратковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1951/20 од 19.08.2020. године, у седници одржаној 23.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1951/20 од 19.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1951/20 од 19.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу, Судска јединица Свилајнац П 420/14 од 17.06.2020. године, утврђено је да тужилац има право својине на делу кп. бр. ... улица ... чија је укупна површина 14,96 ари из листа непокретности број ... КО ... и то делу површине од 2,55 ари под воћњакком II класе у мерама и границама ближе означеним у том ставу изреке по основу куповине (по поравнању Општинског суда у Свилајнцу Р. 275/92 од 19.10.1992. године) и по основу одржаја што је тужена дужна признати и дозволити да се по правноснажности ове пресуде тужилац у катастарским и другим јавним књигама упише као власник описаног дела наведене непокретности. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1951/20 од 19.08.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужена у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу правила о стицању права својине одржајем на ствари на којој је друго лице уписано као власник у јавним књигама, док дејство прекида и застоја одржаја имају значаја уколико су наступили у времену потребном за одржај.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 04.07.2014. године са тужбеним захтевом за утврђење права својине и на припремном рочишту 18.02.2015. године утврђена је вредност предмета спора у износу од 50.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић